

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2017. június 29.*

„Előzetes döntéshozatal — Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés — 2002/584/IB kerethatározat — Európai elfogatóparancs és a tagállamok közötti átadási eljárások — A végrehajtás megtagadásának mérlegelhető okai — A 4. cikk 6. pontja — A végrehajtó tagállam azon kötelezettségvállalása, hogy a büntetést belső joga szerint hajtja végre — Végrehajtás — Az összhangban álló értelmezés kötelezettsége”

A C-579/15. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság, Hollandia) a Bírósághoz 2015. november 6-án érkezett, 2015. október 30-i határozatával terjesztett elő a

Daniel Adam Popławski

ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásával kapcsolatban

az **Openbaar Ministerie**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: J. L. da Cruz Vilaça tanácselnök, A. Tizzano, a bíróság elnökhelyettese, az ötödik tanács tagjaként eljáró bíró, M. Berger (előadó), A. Borg Barthet és F. Biltgen bírák,

főtanácsnok: Y. Bot,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2016. szeptember 28-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- D. A. Popławski képviseletében P. J. Verbeek advocaat,
- az Openbaar Ministerie képviseletében K. van der Schaft és J. Asbroek,
- a holland kormány képviseletében M. K. Bulterman, B. Koopman és J. Langer, meghatalmazotti minőségben,
- a lengyel kormány képviseletében B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: holland.

– az Európai Bizottság képviselőjében R. Troosters és S. Grünheid, meghatalmazotti minőségben, a főtanácsnok indítványának a 2017. február 15-i tárgyaláson történt meghallgatását követően, meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.) 4. cikke 6. pontjának az értelmezésére irányul.
- 2 E kérelmet szabadságvesztés-büntetés Lengyelországban történő végrehajtása céljából a Sąd Rejonowy w Poznaniu (poznańi kerületi bíróság, Lengyelország) által Daniel Adam Popławski ellen kibocsátott európai elfogatóparancs Hollandiában történő végrehajtásával összefüggésben terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2002/584 kerethatározat

- 3 A 2002/584 kerethatározat (6) és (11) preambulumbekzdésének szövege a következőképpen szól:
„(6) Az e kerethatározatban előírt európai elfogatóparancs az első konkrét megvalósulása a büntetőjog területén a kölcsönös elismerés elvének, amelyre az Európai Tanács az igazságügyi együttműködés »sarokköveként« utalt.
[...]
(11) A tagállamok között az európai elfogatóparancs váltja fel a kiadatásra irányadó összes korábbi megállapodást, ideértve a [Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai által Schengenben (Luxemburg), 1985. június 14-én aláírt, a közös határoikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló, 1990. június 19-én aláírt és 1995. március 26-án hatályba lépett egyezmény (HL 2000. L 239., 19. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 2. kötet, 9. o.)] III. címének a kiadatásra vonatkozó rendelkezéseit is.”
- 4 E kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdése értelmében:
„A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtának végre.”
- 5 Az említett kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának mérlegelhető okai” című 4. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A végrehajtó igazságügyi hatóság az alábbi esetekben tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását:

[...]

6. ha az európai elfogatóparancsot szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották ki, amennyiben a keresett személy a végrehajtó tagállamban tartózkodik, amelynek állampolgára vagy lakosa [helyesen: a végrehajtó tagállamban tartózkodik, vagy annak állampolgára vagy lakosa], és ez az állam vállalja, hogy saját hazai joga szerint végrehajtja a büntetést vagy a szabadságelvonással járó intézkedést;

[...]"

A 2008/909/IB kerethatározat

6 A kölcsönös elismerés elvének büntetőügyekben hozott, szabadságvesztés-büntetéseket kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmazó ítéleteknek az Európai Unióban való végrehajtása céljából történő alkalmazásáról szóló, 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározat (HL 2008. L 327., 27. o.) „Átmeneti rendelkezések” című 28. cikkében a következőképpen rendelkezik:

„(1) A 2011. december 5. előtt kézhez kapott kérelmekre továbbra is az elítélt személyek átszállításáról szóló meglévő jogi eszközök az irányadók. Az ezen időpont után érkező kérelmekre nézve a tagállamok által e kerethatározat értelmében elfogadott szabályok az irányadók.

(2) E kerethatározat tanácsi elfogadásakor azonban bármely tagállam nyilatkozhat úgy, hogy azokban az esetekben, amikor a jogerős ítélet meghozatalára az általa meghatározott időpontnál hamarabb kerül sor, kibocsátó és végrehajtó államként továbbra is az elítélt személyek átszállításáról szóló, a 2011. december 5. előtt alkalmazandó meglévő jogi eszközöket alkalmazza. Amennyiben egy tagállam ilyen nyilatkozatot tesz, az összes többi tagállam tekintetében ezen eszközök lesznek alkalmazandók az ilyen esetekben, függetlenül attól, hogy a többi tagállam tett-e ugyanilyen nyilatkozatot. A kérdéses időpont nem lehet 2011. december 5-nél későbbi. A fent említett nyilatkozatot az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* közzé kell tenni. A nyilatkozat bármikor visszavonható.”

A holland jog

7 A 2004. április 29-i Overleveringswetnek (a személyek átadásáról szóló törvény, Stb. 2004, 195. szám), amely a 2002/584 kerethatározatot ülteti át a holland jogba, a 2008/909 kerethatározat végrehajtásáról szóló holland rendelkezések hatálybalépéséig alkalmazandó változata (a továbbiakban: OLW) előírta:

„(1) Holland állampolgár átadható, amennyiben átadását a vele szemben büntetőeljárás keretében folytatott vizsgálat céljából kérik, és a végrehajtó igazságügyi hatóság véleménye szerint biztosított az, hogy amennyiben őt a kibocsátó tagállamban olyan bűncselekményekért végrehajtandó szabadságvesztés-büntetésre ítélik, amelyekre vonatkozóan átadása engedélyezhető, e büntetést Hollandiában töltheti le.

(2) Holland állampolgár nem adható át, ha az átadást jogerős bírósági határozattal kiszabott szabadságvesztés végrehajtása végett kérik.

(3) Ha az átadás megtagadása kizárólag a [...] 6. cikk[...] (2) bekezdésének rendelkezésein alapul, az ügyész közli a kibocsátó igazságügyi hatósággal, hogy [az 1983. március 21-én Strasbourgban aláírt,] az elítéltek átadásáról szóló egyezmény 11. cikkében előírt vagy más hatályos egyezményen alapuló eljárás alkalmazásával kész átvenni a határozat végrehajtását.

(4) Az ügyész azonnal tájékoztatja a [...] minisztert az átadás megtagadásáról szóló valamennyi határozatról, amelyet a (3) bekezdésben foglalt azon nyilatkozattal együtt közölnek, amely szerint Hollandia kész elrendelni a külföldi határozat végrehajtását.

(5) Az (1)–(4) bekezdés alkalmazandó a határozatlan időre szóló tartózkodási engedéllyel rendelkező külföldre is, ha az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekmény miatt ellene Hollandiában lefolytatható a büntetőeljárás, és előreláthatólag nem veszíti el hollandiai tartózkodási jogát a vele szemben kiszabott büntetés vagy alkalmazott intézkedés következtében.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 8 2007. február 5-i ítéletével, amely 2007. július 13-án emelkedett jogerőre, a Sąd Rejonowy w Poznaniu (poznańi kerületi bíróság) D. A. Popławski lengyel állampolgárt egy év felfüggesztett szabadságvesztés-büntetésre ítélte. 2010. április 15-én e bíróság elrendelte a büntetés végrehajtását.
- 9 2013. október 7-én az említett bíróság európai elfogatóparancsot bocsátott ki D. A. Popławskival szemben e büntetés végrehajtása céljából.
- 10 Az ezen európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló alapeljárás keretében a rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság, Hollandia) azt a kérdést teszi fel, hogy kell-e az OLW 6. cikkének (2) és (5) bekezdését alkalmazni, amely az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadására vonatkozó okot ír elő többek között azon személyek javára, akik – D. A. Popławskihoz hasonlóan – hollandiai lakosok.
- 11 A kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy az OLW 6. cikkének (3) bekezdése értelmében Hollandia az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadásakor közli, hogy a közte és a kibocsátó tagállam között fennálló hatályos egyezmény alapján „kész” átvenni a büntetés végrehajtását. Arra is rámutat, hogy az alapügyben ezen átvétel Lengyelország erre irányuló kérelmétől függ. Márpedig a lengyel jogszabályokkal ellentétes az ilyen kérelem, amennyiben az érintett személy lengyel állampolgár.
- 12 A kérdést előterjesztő bíróság kiemeli, hogy ilyen helyzetben az átadás megtagadása az európai elfogatóparanccsal érintett személy büntetlenségét eredményezhetné. Az átadást megtagadó ítélet kihirdetését követően ugyanis a büntetés végrehajtásának átvétele – nevezetesen a kibocsátó tagállam erre irányuló kérelme hiányában – lehetetlen lenne és e lehetetlenség nem befolyásolná a keresett személy átadását megtagadó ítéletet.
- 13 Mivel e körülmények mellett a rechtbank Amsterdammak (amszterdami bíróság) kétségei merültek fel azzal kapcsolatban, hogy az OLW 6. cikkének (2)–(4) bekezdése megfelel-e a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 6. pontjának, amely csak akkor teszi lehetővé az átadás megtagadását, ha a végrehajtó tagállam „vállalja”, hogy saját hazai joga szerint végrehajtja a büntetést, felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) Átültetheti-e valamely tagállam a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontját a nemzeti jogába oly módon, hogy:

- a végrehajtó igazságügyi hatósága minden további nélkül köteles a végrehajtó tagállam állampolgárának vagy lakosának büntetés-végrehajtás céljából történő átadását megtagadni,
- e megtagadás *ipso iure* megalapozza az említett állampolgárral vagy lakossal szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának átvételére való készséget,
- de a végrehajtás átvételéről szóló döntést csak a büntetés-végrehajtás céljából történő átadás megtagadása után hoznak, és a pozitív döntés 1. a kibocsátó tagállam és a végrehajtó tagállam között fennálló hatályos egyezményekben foglalt jogalaptól; 2. az ezen egyezményben rögzített feltételektől és 3. a kibocsátó tagállam – például erre irányuló megkeresés megküldésében megnyilvánuló – együttműködésétől függ,

és ezért fennáll a veszélye annak, hogy a végrehajtó tagállam a büntetés-végrehajtás céljából történő átadás megtagadása után nem tudja átvenni a végrehajtást, jöllehet e veszély nem érinti a büntetés-végrehajtás céljából történő átadás megtagadásának kötelezettségét?

2) Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

- a) közvetlenül alkalmazhatja-e a nemzeti bíróság a 2002/584 kerethatározat rendelkezéseit annak ellenére, hogy az átmeneti rendelkezésekről szóló (36.) jegyzőkönyv [(HL 2012. C 326., 322. o.)] 9. cikke értelmében e kerethatározat joghatása a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése után mindaddig fennmarad, amíg azt hatályon kívül nem helyezik, semmisnek nem nyilvánítják, vagy nem módosítják, és
- b) igenlő válasz esetén: kellően pontos és feltétel nélküli-e a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontja ahhoz, hogy a nemzeti bíróság alkalmazhassa azt?

3) Az első kérdésre és a második kérdés b) pontjára adandó nemleges válasz esetén: az a tagállam, amelynek nemzeti joga a külföldi szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának átvételéhez egy erre vonatkozó nemzetközi egyezményben foglalt jogalapot követel meg, átültetheti-e a kerethatározat 4. cikkének 6. pontját a nemzeti jogába oly módon, hogy a kerethatározat 4. cikkének 6. pontja maga jelenti a megkövetelt, egyezményben foglalt jogalapot a büntetlenségnek az egyezményben foglalt jogalpra vonatkozó nemzeti követelményével együtt járó veszélyének elkerülése érdekében?

4) Az első kérdésre és a második kérdés b) pontjára adandó nemleges válasz esetén: átültetheti-e valamely tagállam a kerethatározat 4. cikkének 6. pontját a nemzeti jogába oly módon, hogy a végrehajtó tagállam más tagállam állampolgárságával rendelkező lakosa büntetés-végrehajtás céljából történő átadásának megtagadását ahhoz a feltételhez köti, hogy a végrehajtó tagállam rendelkezzen joghatósággal az európai elfogatóparancsban felsorolt cselekmények tekintetében, és hogy ne ütközzön tényleges akadályokba a végrehajtó tagállamban egy ottani lakossal szemben e cselekmények miatt lefolytatandó büntetőeljárás (ilyen akadályt jelent például, ha a kibocsátó tagállam megtagadja a bűnügyi akták végrehajtó tagállamnak történő átadását), jöllehet a végrehajtó tagállam állampolgára büntetés-végrehajtás céljából történő átadásának megtagadását nem köti ilyen feltételhez?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Előzetes megjegyzések

- 14 Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések arra vonatkoznak, hogy a 2002/584 kerethatározatnak megfelel-e azon nemzeti jogszabály, amely a hatályon kívül helyezése és a 2008/909 kerethatározat végrehajtására irányuló nemzeti intézkedésekkel való felváltása folytán már nincs hatályban.
- 15 A kérdést előterjesztő bíróság megítélése szerint továbbra is az említett nemzeti szabályozás alkalmazandó az alapügyben, figyelembe véve különösen azt, hogy a Holland Királyság a 2008/909 kerethatározat 28. cikke alapján nyilatkozatot tett, amelyben lényegében kifejtette, hogy továbbra is az elítélt személyek átszállításáról szóló kerethatározatot megelőző jogszabályokat alkalmazza a 2011. december 5. előtt jogerőre emelkedett olyan ítéletekre, mint amelyet D. A. Popławskival szemben hoztak. Az Európai Bizottság mindazonáltal vitatja e nyilatkozatot, valamint a Lengyel Köztársaság által tett hasonló nyilatkozat érvényességét, és úgy ítéli meg, hogy az alapügyben szereplő helyzetre – a kérdést előterjesztő bíróság megítélésével szemben – a 2008/909 kerethatározatot végrehajtó nemzeti rendelkezések vonatkoznak.

- 16 A Bíróság e tekintetben már kimondta, hogy vizsgálatát főszabály szerint csak azokra a tényekre kell korlátoznia, amelyeket a kérdést előterjesztő bíróság az előzetes döntéshozatal iránti kérelmében elé terjesztett. A vonatkozó nemzeti szabályozás alkalmazásával kapcsolatban tehát a Bíróság az említett bíróság által megállapított helyzetet veszi alapul (2016. június 8-i Hünnebeck ítélet, C-479/14, EU:C:2016:412, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából következik továbbá, hogy a nemzeti bíróság által saját felelősségére meghatározott jogszabályi és ténybeli háttér alapján – amelynek helyállóságát a Bíróság nem vizsgálhatja – az uniós jog értelmezésére vonatkozóan előterjesztett kérdések releváns voltát vélelmezni kell (2016. december 8-i Eurosanemientos és társai ítélet, C-532/15 és C-538/15, EU:C:2016:932, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 17 E körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság által meghatározott jogszabályi és ténybeli háttér alapján kell választ adni az általa előterjesztett kérdésekre.

Az első kérdésről

- 18 A kérdést előterjesztő bíróság első kérdése lényegében arra irányul, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az e rendelkezést végrehajtó azon tagállami jogszabály, amely – abban az esetben, ha az e tagállam területén határozatlan időre szóló tartózkodási engedéllyel rendelkező külföldi átadását egy másik tagállam az ezen állampolgárra jogerős bírósági határozattal kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtása végett kéri – egyfelől nem engedélyezi ezen átadást, másfelől pedig azon kötelezettség előírására szorítkozik, hogy az első tagállam igazságügyi hatóságai közöljék a második tagállam igazságügyi hatóságaival, hogy vállalják ezen ítélet végrehajtását, anélkül hogy az átadás megtagadásának időpontjában a végrehajtás tényleges átvétele biztosított lenne, továbbá anélkül, hogy abban az esetben, ha ezen átvétel a későbbiekben lehetetlenné válna, e megtagadás vitatható lenne.
- 19 E tekintetben legelőször is a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdéséből kiderül, hogy az kimondja azon elvet, amely szerint a tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre. Amint azt a Bíróság már megállapította, kivételes körülmények hiányában a végrehajtó igazságügyi hatóságok csakis a kerethatározatnak a végrehajtás megtagadásának taxatív felsorolt eseteiben tagadhatják meg az ilyen elfogatóparancs végrehajtását, és az európai elfogatóparancs végrehajtását kizárólag az e kerethatározatban kimerítő jelleggel felsorolt feltételekhez köthetik (lásd ebben az értelemben: 2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 80. és 82. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Következésképpen, mivel az európai elfogatóparancs végrehajtása a főszabály, a végrehajtás megtagadása kivételként tekintendő, amelyet szigorúan kell értelmezni.
- 20 Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontja az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának mérlegelhető okát állapítja meg, amely alapján az európai elfogatóparancsot végrehajtó igazságügyi hatóság „megtagadhatja” a szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását többek között akkor, ha a keresett személy – az alapügy tárgyát képező esethez hasonlóan – a végrehajtó tagállamban tartózkodik, és ez az állam „vállalja”, hogy saját belső joga szerint végrehajtja a büntetést.
- 21 Amint a főtanácsnok indítványának 30. pontjában megállapította, az következik tehát a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 6. pontjának a szövegéből, hogy amennyiben a tagállam úgy határozott, hogy átválteti e rendelkezést a belső jogába, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak mérlegelési mozgástérrel kell rendelkeznie azon kérdést illetően, hogy meg kell-e tagadni az európai elfogatóparancs végrehajtását, vagy sem. E tekintetben lehetővé kell tenni, hogy e hatóság figyelembe vegye az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának e rendelkezésben kimondott fakultatív oka által követett célt, amely a Bíróság megszilárdult ítélkezési gyakorlata szerint abból áll, hogy lehetőséget biztosítson

a végrehajtó igazságügyi hatóságnak arra, hogy különleges jelentőséget tulajdonítson az azon esély növelésére vonatkozó lehetőségnek, hogy a keresett személy a vele szemben kiszabott büntetés letöltésekor visszailleszkedik a társadalomba (lásd ebben az értelemben: 2012. szeptember 5-i Lopes Da Silva Jorge ítélet, C-42/11, EU:C:2012:517, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 22 Amint a főtanácsnok indítványának 45. pontjában megállapította, a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 6. pontjának szövegéből az is következik, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtásának mindennemű megtagadása a végrehajtó tagállam valódi kötelezettségvállalását feltételezi a keresett személlyel szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtására vonatkozóan, olyannyira, hogy pusztán az a körülmény, hogy e tagállam úgy nyilatkozik, hogy „vállalja” e büntetés végrehajtását, nem tekinthető e megtagadás igazolásaként. Ebből az következik, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtásának mindennemű megtagadását meg kell, hogy előzze a végrehajtó igazságügyi hatóság által azzal kapcsolatban folytatott vizsgálat, hogy a büntetésnek a saját belső joga szerinti végrehajtása ténylegesen lehetséges-e. Amennyiben a végrehajtó tagállam nem tudja vállalni a büntetés tényleges végrehajtását, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak végre kell hajtania az európai elfogatóparancsot, és így át kell adnia a keresett személyt a kibocsátó tagállamnak.
- 23 Következésképpen az olyan tagállami szabályozás, amely a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontját azon előírás révén hajtja végre, hogy az igazságügyi hatóságai mindenképpen kötelesek megtagadni az európai elfogatóparancs végrehajtását, ha a keresett személy e tagállamban lakik, anélkül hogy e hatóságok bármilyen mérlegelési mozgástérrel rendelkeznének, és hogy az említett tagállam vállalná az e keresett személlyel szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés tényleges végrehajtását, és ezáltal az említett keresett személy büntetlenségét kockáztatja, nem tekinthető úgy, hogy az megfelel az említett kerethatározatnak.
- 24 Az első kérdésre tehát azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az e rendelkezést végrehajtó azon tagállami jogszabály, amely – abban az esetben, ha az e tagállam területén határozatlan időre szóló tartózkodási engedéllyel rendelkező külföldi átadását egy másik tagállam az ezen állampolgárra jogerős bírósági határozattal kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtása végett kéri – egyfelől nem engedélyezi ezen átadást, másfelől pedig azon kötelezettség előírására szorítkozik, hogy az első tagállam igazságügyi hatóságai közöljék a második tagállam igazságügyi hatóságaival, hogy vállalják ezen ítélet végrehajtását, anélkül hogy az átadás megtagadásának időpontjában a végrehajtás tényleges átvétele biztosított lenne, továbbá anélkül, hogy abban az esetben, ha ezen átvétel a későbbiekben lehetetlenné válna, e megtagadás vitatható lenne.

A második és a harmadik kérdésről

- 25 A második és harmadik kérdésével – amelyeket együttesen kell megvizsgálni – a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározat rendelkezései közvetlen hatállyal rendelkeznek-e, és ha nem, a holland szabályokat lehet-e az uniós joggal összhangban oly módon értelmezni, hogy amennyiben valamely tagállam a szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának átvételét nemzetközi egyezményben foglalt jogalap fennállásához köti, a kerethatározat 4. cikkének 6. pontja maga jelentse a belső jog által megkövetelt, egyezményben foglalt jogalapot.
- 26 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a 2002/584 kerethatározat nem bír közvetlen hatállyal. Ezt a kerethatározatot ugyanis az Európai Unió korábbi harmadik pillére, mégpedig az EU 34. cikk (2) bekezdése b) pontjának (a Lisszaboni Szerződést megelőző változata) alapján fogadták el. Márpedig e rendelkezés előírta, hogy a kerethatározatoknak nincs közvetlen hatálya (lásd analógia útján: 2016. november 8-i Ognyanov ítélet, C-554/14, EU:C:2016:835, 56. pont).

- 27 Hozzá kell tenni, hogy az átmeneti rendelkezésekről szóló (36.) jegyzőkönyv 9. cikke értelmében az uniós intézmények, szervek és hivatalok által az EU-Szerződés alapján a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt elfogadott jogi aktusok joghatása mindaddig fennmarad, amíg azokat a Szerződések alapján hatályon kívül nem helyezik, semmisnek nem nyilvánítják, vagy nem módosítják. Márpedig, amint a főtanácsnok indítványa 67. pontjában megjegyezte, a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően nem helyezték hatályon kívül, nem nyilvánították semmisnek és nem módosították a 2002/584 kerethatározatot.
- 28 Mivel a 2002/584 kerethatározat rendelkezéseinek tehát nem lehet közvetlen hatályuk, az EU 34. cikk (2) bekezdése b) pontjának megfelelően az elérendő célokat illetően kötelezőek a tagállamokra, azonban a forma és az eszközök megválasztását a nemzeti hatóságokra hagyják (lásd analógia útján: 2016. november 8-i Ognyanov ítélet, C-554/14, EU:C:2016:835, 56. pont).
- 29 A jelen esetben, amint a jelen ítélet 19–24. pontjából következik, amennyiben a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontjában foglalt feltételek nem teljesülnek, e kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdése kötelezi a tagállamokat arra, hogy az európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján hajtsák végre.
- 30 Ezzel összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság szilárd ítélkezési gyakorlata szerint a tagállamok a kerethatározatból eredő kötelezettségeik teljesítésének biztosítása érdekében megteszik a megfelelő általános vagy különös intézkedéseket (lásd analógia útján: 2005. június 16-i Pupino ítélet, C-105/03, EU:C:2005:386, 42. pont).
- 31 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatból különösen következik, hogy a kerethatározatnak az igazságügyi hatóságokra – ideértve a nemzeti bíróságokat is – nézve kötelező jellege miatt a nemzeti jogot a kerethatározatnak megfelelően kell értelmezni. A nemzeti jog alkalmazásakor tehát az ennek értelmezésére hivatott nemzeti bíróságok azt kötelesek a lehető legteljesebb mértékben úgy értelmezni, hogy figyelembe veszik a kerethatározat szövegét és célját, annak érdekében, hogy megvalósuljon az ez utóbbival elérni kívánt eredmény. A nemzeti jog uniós joggal összhangban álló értelmezésének e követelménye ugyanis az EUM-Szerződés rendszeréből következik, amennyiben lehetővé teszi a nemzeti bíróságoknak, hogy az előttük folyamatban lévő ügyek elbírálása során hatáskörüknek megfelelően biztosítsák az uniós jog teljes érvényesülését (2016. november 8-i Ognyanov ítélet, C-554/14, EU:C:2016:835, 58. és 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 32 Tény, hogy a nemzeti jog összhangban álló értelmezése elvének vannak bizonyos korlátai. Így a nemzeti bíróság azon kötelezettségének, miszerint nemzeti joga irányadó szabályainak értelmezésekor és alkalmazásakor a kerethatározat tartalmát figyelembe kell vennie, a jog általános elvei, így különösen a jogbiztonság elve és a visszaható hatály tilalma képezik a korlátait. Ezekkel az elvekkel ellentétes többek között, ha az említett kötelezettség a kerethatározat alapján, a tagállamban a végrehajtása érdekében elfogadott törvénytől függetlenül, a kerethatározat rendelkezéseit megsértő személyek büntetőjogi felelősségének kimondását vagy súlyosítását eredményezné (2016. november 8-i Ognyanov ítélet, C-554/14, EU:C:2016:835, 62–64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 33 Ráadásul az összhangban álló értelmezés elve nem szolgálhat a nemzeti jog *contra legem* értelmezésének alapjául (2016. július 28-i JZ ítélet, C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 34 Az összhangban álló értelmezés elve mindazonáltal megköveteli, hogy a nemzeti bíróságok hatáskörük keretei között tegyenek meg mindent annak érdekében, hogy a belső jog egészére tekintettel és a belső jogban elfogadott értelmezési módszerek alkalmazásával biztosítsák a szóban forgó kerethatározat teljes érvényesülését és annak céljával összhangban álló eredményre jussanak (2012. szeptember 5-i Lopes Da Silva Jorge ítélet, C-42/11, EU:C:2012:517, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 35 E vonatkozásban a Bíróság már kimondta, hogy az összhangban álló értelmezés követelménye a nemzeti bíróságok azon kötelezettségével jár, hogy adott esetben módosítaniuk kell az állandó ítélkezési gyakorlatot, amennyiben az a belső jognak valamely kerethatározat céljaival összeegyeztethetetlen értelmezésén alapul (2016. november 8-i Ognyanov ítélet, C-554/14, EU:C:2016:835, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 36 A Bíróság így kimondta, hogy amennyiben a nemzeti bíróság úgy véli, hogy valamely belső jogi rendelkezés kerethatározattal összhangban álló értelmezése azért lehetetlen, mert köti e rendelkezésnek a legfelsőbb nemzeti bíróság által ítéletében adott értelmezése, e bíróság köteles a kerethatározat teljes érvényesülését akként biztosítani, hogy szükség esetén – bírói hatalmánál fogva – mellőzi a legfelsőbb nemzeti bíróság értelmezése szerinti alkalmazását, amennyiben ezen értelmezés nem egyeztethető össze az uniós joggal (lásd ebben az értelemben: 2016. november 8-i Ognyanov ítélet, C-554/14, EU:C:2016:835, 69. és 70. pont).
- 37 E pontosításokat követően ki kell emelni, hogy a jelen esetben, habár a nemzeti bíróság azon kötelezettségéből következően, hogy biztosítsa a 2002/584 kerethatározat teljes érvényesülését, a holland állam köteles a szóban forgó európai elfogatóparancsot végrehajtani, vagy annak megtagadása esetén köteles a Lengyelországban kiszabott büntetés tényleges végrehajtását biztosítani, e kötelezettség semmiképpen nem befolyásolja D. A. Popławski büntetőjogi felelősségének megállapítását, amely a vele szemben a Sąd Rejonowy w Poznaniu (poznańi kerületi bíróság) által 2007. február 5-én hozott ítéletből ered, és különösen nem tekinthető úgy, hogy az e felelősség súlyosítását eredményezi.
- 38 Meg kell továbbá állapítani, hogy a kérdést előterjesztő bíróság megítélése szerint – az Openbaar Ministerie (ügyész, Hollandia) által a tárgyaláson javasoltakkal szemben – az a nyilatkozat, amelyben ez utóbbi a kibocsátó igazságügyi hatósággal közölte azt, hogy az OLW 6. cikkének (3) bekezdése alapján vállalja az érintett európai elfogatóparancs szerinti büntetés végrehajtásának átvételét, nem tekinthető a holland állam által e büntetés végrehajtására vonatkozóan tett valódi kötelezettségvállalásnak, kivéve ha a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontja az OLW 6. cikkének (3) bekezdése értelmében vett, egyezményen alapuló jogalapnak minősül az ilyen büntetés Hollandiában való tényleges végrehajtására.
- 39 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel valamely tagállam belső jogának értelmezésére (2017. február 16-i Agro Foreign Trade & Agency ítélet, C-507/15, EU:C:2017:129, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Így tehát kizárólag a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak értékelése, hogy holland jog értelmezhető-e úgy, hogy a 2002/584 kerethatározat megfelel az ilyen, az OLW 6. cikkének (3) bekezdése értelmében vett, egyezményen alapuló jogalapnak.
- 40 Mindenesre a nemzeti bíróság számára az előzetes döntéshozatal keretében hasznos válaszokat adni hivatott Bíróság hatásköre kiterjed arra, hogy az alapeljárás iratai, valamint a hozzá előterjesztett írásbeli és szóbeli észrevételek alapján az előtte lévő konkrét jogvita eldöntését lehetővé tévő útmutatást adjon e nemzeti bíróságnak (lásd ebben az értelemben: 2014. július 17-i Leone ítélet, C-173/13, EU:C:2014:2090, 56. pont).
- 41 Ebből a szempontból meg kell jegyezni egyfelől, hogy a 2002/584 kerethatározat (11) preambulumbekzdésének megfelelően, az európai elfogatóparancs váltja fel a kiadásra irányadó összes korábbi megállapodást, ideértve a jelen ítélet 3. pontjában említett, a Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény III. címének a kiadásra vonatkozó rendelkezéseit is. Amennyiben tehát az említett kerethatározat felváltotta a különböző tagállamok között e tárgyra vonatkozóan létező összes egyezményt, és az – bár az uniós jog által meghatározott saját jogi rendszerrel rendelkezik – párhuzamosan létezik a tagállamokat harmadik államokkal szemben kötő kiadási egyezményekkel, nem zárható eleve ki, hogy az említett kerethatározat ilyen egyezménynek felel meg.

- 42 Másfelől a 2002/584 kerethatározat nem tartalmaz olyan rendelkezést, amelyből levonható lenne az a következtetés, hogy azzal ellentétes az OLW 6. cikkének (3) bekezdésében szereplő, „más hatályos egyezmény” kifejezés azon értelmezése, amely kiterjed e kerethatározat 4. cikkének 6. pontjára is, amennyiben az ilyen értelmezés lehetővé teszi annak biztosítását, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság csak azzal a feltétellel gyakorolhatja az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadására irányuló lehetőségét, hogy biztosítja a D. A. Popławskival szemben kiszabott büntetés tényleges végrehajtását Hollandiában és az említett kerethatározat célkitűzésével összhangban álló megoldás elérését.
- 43 E körülmények között a második és a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat rendelkezései nem bírnak közvetlen hatállyal. Az illetékes nemzeti bíróság mindazonáltal a lehető legnagyobb mértékben köteles a szóban forgó nemzeti rendelkezéseket – a belső jog egészét figyelembe véve és az abban elismert értelmezési módszerek alkalmazásával – e kerethatározat szövegére és céljára tekintettel értelmezni, ami a jelen esetben azt jelenti, hogy a kibocsátó tagállamban jogerős szabadságvesztés-büntetésre ítélt személy átadása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadása esetén a végrehajtó tagállam igazságügyi hatóságai maguk kötelesek biztosítani az e személlyel szemben kiszabott büntetés tényleges végrehajtását.

A negyedik kérdéstről

- 44 A kérdést előterjesztő bíróság negyedik kérdése lényegében arra irányul, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy kizárólag azzal az indokkal lehetővé teszi valamely tagállam számára egy másik tagállam állampolgárságával rendelkező, jogerős szabadságvesztés-büntetésre ítélt személy átadása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadását, hogy az első tagállam e személlyel szemben ugyanazon cselekmények miatt büntetőeljárás megindítását tervezi, mint amelyek miatt ezen ítéletet meghozták, noha e tagállam szisztematikusan megtagadja saját állampolgárainak a rájuk szabadságvesztés-büntetést kiszabó ítéletek végrehajtása céljából történő átadását.
- 45 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontja nem tartalmaz olyan elemet, amely alapján úgy lehetne értelmezni e rendelkezést, hogy az lehetővé teszi valamely tagállam igazságügyi hatósága számára, hogy megtagadja az európai elfogatóparancs végrehajtását abban az esetben, amikor fennáll a lehetősége, hogy a keresett személlyel szemben hozott jogerős büntető ítélet tárgyát képező cselekményekkel azonos cselekmények miatt új büntetőeljárás kezdeményeznek ez utóbbi személlyel szemben e tagállam területén.
- 46 Ugyanis, azon kívül, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontja nem hivatkozik e lehetőségre, meg kell állapítani, hogy ezen értelmezés az Európai Unió Alapjogi Chartájának 50. cikkébe ütközik, amely többek között előírja, hogy senki sem vonható büntetőeljárás alá olyan bűncselekményért, amely miatt az Unióban a törvénynek megfelelően már jogerősen felmentették vagy elítélték.
- 47 E körülmények között, mivel ezen értelmezés semmiképpen nem felel meg az uniós jognak, nem kell állást foglalni azon kérdéstről, hogy ezen értelmezés olyan lehetséges megkülönböztetéshez vezet-e a holland állampolgárok és más tagállamok állampolgárai között, amely szintén nem felel meg az uniós jognak.
- 48 A fentiekre tekintettel a negyedik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontját úgy kell értelmezni, hogy az nem teszi lehetővé, hogy valamely tagállam kizárólag azzal az indokkal megtagadja a jogerős szabadságvesztés-büntetésre ítélt személy átadása

céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, hogy e tagállam e személlyel szemben ugyanazon cselekmények miatt büntetőeljárás megindítását tervezi, mint amelyek miatt ezen ítéletet meghozták.

A költségekről

- 49 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 4. cikkének 6. pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az e rendelkezést végrehajtó azon tagállami jogszabály, amely abban az esetben, ha az e tagállam területén határozatlan időre szóló tartózkodási engedéllyel rendelkező külföldi átadását egy másik tagállam az ezen állampolgárra jogerős bírósági határozattal kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtása végett kéri, egyfelől nem engedélyezi ezen átadást, másfelől pedig azon kötelezettség előírására szorítkozik, hogy az első tagállam igazságügyi hatóságai közöljék a második tagállam igazságügyi hatóságaival, hogy vállalják ezen ítélet végrehajtását, anélkül hogy az átadás megtagadásának időpontjában a végrehajtás tényleges átvétele biztosított lenne, továbbá anélkül, hogy abban az esetben, ha ezen átvétel a későbbiekben lehetetlenné válna, e megtagadás vitatható lenne.**
- 2) **A 2002/584 kerethatározat rendelkezései nem bírnak közvetlen hatállyal. Az illetékes nemzeti bíróság mindazonáltal a lehető legnagyobb mértékben köteles a szóban forgó nemzeti rendelkezéseket – a belső jog egészét figyelembe véve és az abban elismert értelmezési módszerek alkalmazásával – e kerethatározat szövegére és céljára tekintettel értelmezni, ami a jelen esetben azt jelenti, hogy a kibocsátó tagállamban jogerős szabadságvesztés-büntetésre ítélt személy átadása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadása esetén a végrehajtó tagállam igazságügyi hatóságai maguk kötelesek biztosítani az e személlyel szemben kiszabott büntetés tényleges végrehajtását.**
- 3) **A 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontját úgy kell értelmezni, hogy az nem teszi lehetővé, hogy valamely tagállam kizárólag azzal az indokkal megtagadja a jogerős szabadságvesztés-büntetésre ítélt személy átadása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, hogy e tagállam e személlyel szemben ugyanazon cselekmények miatt büntetőeljárás megindítását tervezi, mint amelyek miatt ezen ítéletet meghozták.**

Aláírások